

Arrest

nr. 106 244 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE loco advocaat S. LECLERE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger. U verklaart dat u op 9 november 1996 geboren bent. U belijdt het Yezidi-geloof. Heel uw leven woonde u met uw ouders en uw broers en zussen in het dorp Borig (district Sinjar, provincie Ninawa) in Iraq.

In 2008 werd u verliefd op een meisje, Khalida (H.). Ze zat op dezelfde school als u. Ook zij is een Yezidi. Ze behoort evenwel tot de sheik-kaste, een hogere kaste dan de murids waartoe u behoort. Jullie begonnen een relatie. Na iets meer dan een maand kwam Khalida's vader hierachter. Hij dreigde jullie beide te vermoorden. U stopte naar aanleiding hiervan met school. Khalida bleef nog wel naar school gaan. Ze moest haar vader beloven geen contact meer met u te hebben.

In het geheim zetten jullie de relatie voort. Jullie spraken meerdere keren per week 's avonds af aan Khalida's huis wanneer haar familie er niet was. Begin 2011 hadden jullie voor het eerst seks met

elkaar. Hierna hadden jullie vaker seks. Zes of zeven maanden nadat jullie voor het eerst seks hadden, kwam Khalida's familie erachter dat jullie een relatie hadden, aangezien Khalida toen zes of zeven maanden zwanger was en haar buik niet meer kon verbergen.

Uw familie stelde voor dat u en Khalida zouden trouwen om de eer te redden. Omwille van het kasteverskil weigerde haar familie dit. Beide families gingen te rade bij Baba Sheikh, de religieuze leider van de Yezidi's. Die zou gezegd hebben dat u en Khalida allebei vermoord moesten worden. Op 10 november 2011 heeft de familie van Khalida de zwangere Khalida vermoord. Zelf vluchtte u een tijdje naar uw grootvader. Daarna leefde u vier of vijf maanden op straat en bij vrienden uit vrees vermoord te worden.

In april 2012 belde uw moeder u op. Ze zei dat Khalida's familie bij u thuis was geweest en alles kapot had gemaakt. Ze raadde u aan naar uw oom te gaan. Op 15 april 2012 ging u naar uw oom, die u hielp Irak te verlaten.

Op 5 mei 2012 hebt u Irak verlaten. U kwam in België aan op 31 mei 2012. De dag erna vroeg u asiel aan.

U vreest vermoord te worden bij een terugkeer naar Irak.

U legt de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag: uw originele Iraakse identiteitskaart, afgegeven op 1 juni 2009, en het bewijs van verzending vanuit Irak, gedateerd 16 september 2012.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen hebt u niet aannemelijk jarenlang een relatie te hebben gehad met Khalida Haydar. Wanneer u gevraagd wordt over uw problemen te vertellen, spreekt u enkel over 'het meisje'. Pas wanneer gevraagd wordt hoe uw vriendin heette, zegt u haar naam (CGVS p. 12). Dat is overigens de enige keer dat u haar naam uitspreekt tijdens heel uw gehoor op het CGVS. Op die manier komt uw relaas weinig doorleefd over. Wanneer u gevraagd wordt om wat meer te vertellen over Khalida, zegt u enkel dat jullie samen op school zaten en dat jullie verliefd werden. Ze zou van zwarte kleren houden. Wanneer gevraagd wordt meer te vertellen, zegt u 'dat is het'. Opnieuw gevraagd naar meer informatie, zegt u opnieuw 'dat is het'. Pas wanneer opgemerkt wordt dat u na een jarenlange relatie meer zou moeten kunnen vertellen, zegt u dat u niet goed weet wat te vertellen. Wanneer gezegd wordt dat eender welke informatie over Khalida goed is, herhaalt u hetgeen u al verteld heeft. U voegt er aan toe dat ze u soms vroeg zwarte kleren aan te doen, dat jullie bij de winkels afspraken en dat ze u vaak tussen 21u en 22u belde (CGVS p. 12). Al bij al kan u op spontane wijze weinig vertellen over het meisje met wie u jarenlang een relatie zou hebben gehad. Ook wanneer u concrete vragen worden gesteld, blijft u in gebreke. Zo kent u de naam van slechts één van haar broers en zussen (CGVS p. 12-13). Redelijkerwijze mag verwacht worden dat u na een relatie van drie jaar de namen van al haar broers en zussen zou kennen.

Ook wanneer u gevraagd wordt over het ontstaan van jullie relatie te vertellen, kan u het CGVS niet overtuigen. Zo verklaart u enkel dat jullie verliefd werden in 2008, wanneer u gevraagd wordt hoe jullie relatie ontstaan is. Wanneer u gevraagd wordt hoe het tussen jullie tot een relatie is gekomen, herhaalt u simpelweg dat jullie verliefd waren. Pas wanneer opnieuw om meer informatie wordt gevraagd, zegt u dat jullie op weg naar school met elkaar spraken (CGVS p. 14). U verklaart dat u uw liefde verklaarde aan haar. U zou al hebben geweten dat Khalida ook verliefd was op u, omdat één van haar vriendinnen u dat verteld had (CGVS p. 14). Later tijdens uw gehoor verklaart u dat Khalida's buur en uw goede vriend Naif u toen verteld had dat Khalida verliefd op u was (CGVS p. 20). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkent u simpelweg dat u gezegd heeft dat u het van een vriendin had gehoord. U beweert dat u van begin af verteld heeft over Naif (CGVS p. 20). Op geen enkele manier geeft dit antwoord een afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Uw zwakke en incoherente relaas over het ontstaan van uw relatie, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde relatie.

Ook wanneer u vertelt dat uw relatie na iets meer dan een maand ontdekt werd, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast. U verklaart dat Khalida's vader uw relatie ontdekt had. Het feit dat u helemaal niet weet hoe deze man zou kunnen afweten van jullie relatie (CGVS p. 15), is weinig aannemelijk. Het is verder weinig aannemelijk dat Khalida's vader aan de schooldirecteur over de relatie zou gaan vertellen, louter omdat jullie beide op zijn school zaten en elkaar daar zagen (CGVS p. 15). Het is bovendien weinig plausibel dat Khalida's vader tegen de schooldirecteur gezegd zou hebben dat hij jullie beide op school zou vermoorden (CGVS p. 14). U legt vervolgens tegenstrijdige verklaringen af over hoe u zelf over deze bedreiging gehoord zou hebben.

Aanvankelijk stelt u dat u van de schooldirecteur hoorde dat Khalida's vader jullie wilde vermoorden (CGVS p. 14). Wanneer u gevraagd wordt meer details te vertellen over deze conversatie tussen u en de schooldirecteur, verklaart u plots dat de directeur dit tegen uw vader had gezegd. Uw vader zou dit op zijn beurt aan u verteld hebben. U kan nauwelijks bijkomende informatie geven over dit gesprek (CGVS p. 15). Het feit dat u, wanneer u om meer details gevraagd wordt, ofwel uw verhaal aanpast, ofwel geen bijkomende informatie kan geven, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Wanneer u gevraagd wordt wanneer uw vader hoorde van de schooldirecteur over de bedreiging, zegt u dat het 15 januari 2008 was (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er zat tussen het begin van jullie relatie en het moment dat Khalida's vader de relatie ontdekte en u met school stopte, zegt u dat het een maand of 40 dagen was. Wanneer uit voorgaande elementen wordt afgeleid dat uw relatie dan al eind 2007 moet zijn begonnen, ontkent u dat (CGVS p. 15). Wanneer voorgaande elementen worden opgesomd, verklaart dat u dat u op 1 januari 2008 uw liefde verklaard hebt aan Khalida. U zou niet weten wanneer de directeur aan uw vader zou hebben verteld over de relatie. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw vader op 15 januari 2008 met de directeur sprak, verandert u uw verhaal en zegt u dat u het gesprek tussen Khalida's vader en de directeur bedoelde. Geconfronteerd met het feit dat wel gevraagd was naar het gesprek tussen uw eigen vader en de directeur, zegt u opnieuw dat u Khalida's vader bedoelde (CGVS p. 16). U geeft geen uitleg voor de aangehaalde tegenstrijdigheid, maar past telkens uw relaas aan aan de vragen die u gesteld worden. Zo wordt de geloofwaardigheid opnieuw op de helling gezet.

Verder is het weinig aannemelijk dat, terwijl u gedwongen zou zijn met school te stoppen, Khalida probleemloos haar leven zou hebben voortgezet. Ze zou thuis zijn blijven wonen en zou haar school hebben verder gezet. Met de onwaarschijnlijkheid van deze gedachte geconfronteerd, zegt u enkel dat het meisje naar school ging maar u niet (CGVS p. 16). Pas wanneer expliciet opgemerkt wordt dat haar vader wellicht kwaad op haar was, zegt u dat ze moest beloven u niet meer te spreken (CGVS p. 16). Het is echter weinig aannemelijk dat haar familie, gezien deze situatie, Khalida later niet beter in de gaten zou hebben gehouden.

Wanneer u vertelt over het stiekeme verderzetten van jullie relatie nadat ze in 2008 ontdekt was, zijn uw verklaringen niet overtuigend. Jullie zouden meerdere keren per dag met elkaar telefoneren. Khalida zou u zeer vaak 's avonds hebben gebeld. Ze zou hiervoor telkens naar buiten zijn gegaan, terwijl haar familie binnen een film keek. Khalida's familie zou op geen enkel moment achterdochtig zijn geweest. Ze zouden haar jarenlang meerdere keren per week 's avonds alleen thuis hebben gelaten terwijl ze zelf op familiebezoek gingen, zonder zich vragen te stellen waarom ze niet mee op bezoek ging (CGVS p. 17-19). Het is weinig aannemelijk dat Khalida's familie zich niet meer controlerend zou hebben opgesteld, gezien het feit dat zij eerder reeds zou zijn betrapt op het hebben van een relatie.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u zich bewust was van het gevaar dat u zou gelopen hebben door met Khalida af te spreken. U verklaart meermaals dat u vermoord zou worden als haar familie achter jullie afspraakjes kwam (CGVS p. 19, p. 20, p. 21). In dat licht mag verwacht worden dat u en Khalida uiterst voorzichtig zouden zijn in jullie ontmoetingen. Dat blijkt echter niet uit uw relaas. Zo zouden jullie meerdere keren per week bij haar thuis afspreken, terwijl haar gezinsleden op familiebezoek gingen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat haar familieleden haar burens waren (CGVS p. 19). Het getuigt geenszins van behoedzaamheid om met Khalida bij haar thuis af te spreken, terwijl haar ouders slechts enkele meters verder op bezoek waren. Het feit dat u aan de achterkant van haar huis afsprak (CGVS p. 21) verandert daar weinig aan. Ook uw verklaring dat jullie bij de winkels in het dorp, weliswaar aan de achterkant, afspraken, getuigt niet van grote omzichtigheid of behoedzaamheid. Wanneer u gevraagd wordt op welke manier u ervoor zorgde dat niemand u naar Khalida's huis zag gaan, kan u enkel zeggen dat u aan de achterkant van haar huis afsprak (CGVS p. 21).

U verklaart dat u en Khalida in het huis van haar buur Naif afspraken om seks met elkaar te hebben. Naif zou op de hoogte zijn van jullie relatie. U legt echter tegenstrijdige verklaringen af over jullie eerste bezoek aan Naifs huis. Zo verklaart u aanvankelijk dat het Khalida's idee was om daar af te spreken. Kort daarna vertelt u echter dat u Naif zelf contacteerde met de vraag van zijn huis gebruik te mogen maken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen, geeft u geen antwoord dat de tegenstrijdigheid op afdoende wijze kan uitklaren (CGVS p. 20). Wanneer u gevraagd wordt hoe jullie ervoor zorgden dat niemand zag dat jullie beide naar Naifs huis gingen, zegt u enkel dat u Naif vertrouwde (CGVS p. 21). U geeft geen antwoord op de vraag. Wanneer u gevraagd wordt waarom u plots in Naifs huis afsprak om seks te hebben met Khalida, en niet zoals gewoonlijk bij haar huis, verklaart u dat men u zeker zou vermoorden als u gezien zou worden. In dat licht is het onwaarschijnlijk dat u voor al de andere afspraakjes wél aan haar huis zou hebben afgesproken. Geconfronteerd met het feit dat ook uw andere afspraakjes aan haar huis ontdekt zouden kunnen worden, verklaart u dat Khalida enkel belde als er geen gevaar was (CGVS p. 21). Dat verklaart niet waarom ze deze techniek zou kunnen hebben gebruiken voor de keren dat jullie seks hadden. Op geen enkele moment tijdens uw gehoor schijnt u er rekening mee te houden dat ook andere mensen dan haar

of uw familieleden jullie relatie zouden kunnen ontdekken en bekend maken. Deze houding is geenszins in overeenstemming te brengen met iemand wiens leven en dat van zijn vriendin jarenlang zou hebben afgehangen van de geheimhouding van de relatie. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas op losse schroeven gezet.

Ook in uw verklaringen over de zwangerschap van Khalida en de door u aangehaalde gevolgen daarvan, zijn er elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. U verklaart dat Khalida zes of zeven maanden zwanger was op de moment dat haar zwangerschap ontdekt werd. De zwangerschap werd zes of zeven maanden nadat jullie voor het eerst seks hadden, begin 2011, ontdekt (CGVS p. 21-22). Uit de combinatie van deze elementen moet afgeleid worden dat het kindje eind 2011 geboren zou moeten zijn. U verklaart echter dat het kindje samen met Khalida vermoord is (CGVS p. 22). U hebt verklaard dat Khalida in april 2012 vermoord werd (CGVS p. 11). Geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw beweringen, verandert u uw verklaringen en zegt dat Khalida op 10 november 2011 vermoord werd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat Khalida in april 2012 vermoord werd, zegt u dat u in april weggelopen bent. U geeft geen antwoord dat de aangehaalde tegenstrijd op afdoende wijze kan uitklaren (CGVS p. 22). U legt ook nog tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop uw vader op de hoogte zou zijn gekomen van Khalida's zwangerschap. Aanvankelijk verklaart u dat Khalida's neven hem hiervan op de hoogte brachten (CGVS p. 24). Kort daarna verklaart u echter dat u zelf uw vader op de hoogte hebt gebracht van Khalida's zwangerschap. Uw vader zou hierop verklaard hebben dat hij voor u om haar hand zou gaan vragen, zonder daarbij te vermelden dat Khalida zwanger was (CGVS p. 25). Geconfronteerd met uw eerdere, tegenstrijdige, verklaring, zegt u dat uw vader al op de hoogte was van de zwangerschap via Khalida's neven toen u hem erover vertelde. Dat klaart de tegenstrijdigheid niet uit. En indien uw vader al op de hoogte was van de zwangerschap via Khalida's neven toen u hem erover vertelde, dan was het niet nodig om de zwangerschap geheim te willen houden voor haar familie, zoals u eerder beweerde. Uw opmerking dat Khalida's neven wel afwisten van de zwangerschap maar haar vader niet (CGVS p. 25), is onwaarschijnlijk. Het is in Iraakse context weinig aannemelijk dat de neven wel uw vader op de hoogte zouden brengen van Khalida's zwangerschap, zonder evenwel haar eigen vader erover te informeren. Ook hier blijkt dat u uw verhaal telkens moet aanpassen als er bijkomende vragen gesteld worden. Dat ondermijnt de geloofwaardigheid.

Wanneer u gevraagd wordt in detail te vertellen over de huwelijksaanzoeken en de uiteindelijke uitspraak van Baba Sheikh, zegt u enkel dat uw vader wel wat geprobeerd heeft en dat Baba Sheikh gezegd zou hebben dat jullie beide vermoord moesten worden. Wanneer opnieuw naar details gevraagd wordt, geeft u niet veel meer informatie. Wanneer meet concrete vragen worden gesteld draait u rond de pot en laat het na een concreet antwoord te geven. Wanneer u uiteindelijk zegt dat uw familie in totaal vijf keer om Khalida's hand heeft gevraagd (CGVS p. 25), spreekt u uw eerdere verklaring dat jullie drie of vier keer om haar hand vroegen tegen (CGVS p. 15). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat uw familie eigenlijk niet om haar hand mocht vragen aangezien jullie tot een verschillende kaste behoorden (CGVS p. 25). U kan de aangehaalde tegenstrijdigheid daarmee echter niet uitklaren.

Wanneer u spreekt over Khalida's dood, doet u dit vrijwel onbewogen. U verklaart aanvankelijk dat u weggelopen was van huis en op straat hoorde dat ze vermoord werd door haar familie (CGVS p. 24). Kort daarna vertelt u echter dat uw moeder u thuis vertelde over Khalida's dood. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zegt u opnieuw dat u over Khalida's dood gehoord hebt op straat. U zou eveneens gehoord hebben dat jullie allebei vermoord moesten worden (CGVS p. 26). U geeft geen uitleg voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met dezelfde tegenstrijdigheid, zegt u enkel dat uw moeder u belde. Ze zou gezegd hebben dat u moest wegllopen (CGVS p. 26). Opnieuw zegt u niets dat de aangehaalde tegenstrijdigheid kan uitklaren. Wanneer u gevraagd wordt of u op straat leefde toen uw moeder u belde met dat bericht, verklaart u dat u regelmatig telefonisch contact had met uw moeder. Wanneer u opnieuw dezelfde vraag wordt gesteld, laat u weeral na een duidelijk antwoord te geven op de u gestelde vraag (CGVS p. 26).

Wat betreft uw verblijfplaatsen van de periode voorafgaand aan uw vertrek bent u incoherent en vaag. Aanvankelijk verklaart u dat u ongeveer vijf maanden weg was gelopen. U woonde niet thuis. U zou bij vrienden, familie en op straat hebben gewoond. Af en toe zou u 's avonds uw moeder bezocht hebben (CGVS p. 11). Wanneer u later gevraagd wordt of de personen bij wie u in die periode verbleef uw situatie kenden, zegt u van niet. Wanneer opgemerkt wordt dat uw familieleden toch op de hoogte moeten zijn geweest, ontkent u simpelweg dat u bij familieleden verbleven hebt, ook al hebt u eerder het tegendeel beweerd (CGVS p. 11, p. 23). U kan de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uitklaren.

Wanneer u gevraagd wordt waar u precies verbleef in de periode dat u van huis was weggelopen, zegt u 'op straat'. Wanneer naar een meer precieze locatie wordt gevraagd, blijft u nog steeds vaag. U zegt dat u op straat en bij verschillende mensen verbleef. Gevraagd of u in uw eigen dorp verbleef, zegt u

van niet. U zou immers vermoord worden zodra u in uw dorp kwam (CGVS p. 26). In dat licht is het weinig waarschijnlijk dat u 's avonds uw moeder zou bezoeken (CGVS p. 11), te meer omdat u regelmatig telefonisch contact met haar zou hebben gehad (CGVS p. 26). Gevraagd waarom u dan het risico naam haar te bezoeken, zegt u enkel dat zij één van de weinige personen die u hielp was (CGVS p. 26). Indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een terugkeer naar uw dorp, is het echter weinig waarschijnlijk dat u uw moeder zou bezoeken om wat steun van haar te krijgen. Wanneer u gevraagd wordt wanneer u precies thuis wegliep om voor vier of vijf maanden op straat te gaan leven, zegt u dat u het niet precies meer weet. Het zou zeker na Khalida's dood zijn geweest, ergens in 2012 (CGVS p. 26). Dat is dan weer niet in overeenstemming met uw verklaring dat u over haar dood vernomen hebt toen u al op straat leefde (CGVS p. 24). Gevraagd waar u dan verbleven heeft tussen Khalida's dood en het moment dat u van huis wegliep om voor vier of vijf maanden op straat te gaan leven, verklaart u dat u thuis kwam, uw moeder zou u verteld hebben over Khalida's dood. Daarop zou u voor 15 dagen naar uw oom zijn gegaan alvorens het land te verlaten (CGVS p. 26). U geeft geen antwoord op de u gestelde vraag. Wanneer u dezelfde vraag opnieuw wordt gesteld, verklaart u plots dat u bij uw grootvader verbleef (CGVS p. 26-27). Indien heel uw familie, met uitzondering van uw moeder en oom (CGVS p. 23), het echter gemunt zou hebben op uw dood, is het weinig waarschijnlijk dat uw grootvader u wel zou steunen. Opnieuw verandert u uw verhaal naargelang de vragen die u gesteld worden. Al deze tegenstrijdige en vage antwoorden over de volgorde van de gebeurtenissen en uw exacte verblijfplaatsen in de periode kort voor uw vertrek, ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het neerleggen van uw identiteitskaart en het bewijs dat deze vanuit Irak naar u werd opgestuurd, kan bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw identiteitskaart ondersteunt immers enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze niet betwist wordt. Ook uw bewering dat uw identiteitskaart na uw vertrek vanuit Irak naar u werd opgestuurd, staat niet ter discussie.

Wat betreft de houding van de Iraakse overheid wordt vastgesteld dat de Yezidigemeenschap, weliswaar ondermaats, politiek vertegenwoordigd is in de lokale en nationale wetgevende organen. Er is geen sprake van systematische schending van fundamentele rechten van de Yezidigemeenschap. Er is geen beperking van de toegang tot onderwijs, waar leden van de Yezidigemeenschap zijn vrijgesteld van het Islamitisch religieus onderricht, hoewel er klachten zijn over sociale druk vanwege moslims en de aanwezigheid van Islamitische elementen in andere lessen. Er is geen beperking op de bewegingsvrijheid, hoewel in individuele gevallen werd geklaagd dat leden van de Yezidigemeenschap die naar de gebieden onder leiding van de Koerdische regionale autoriteiten (KRG) reisden moeilijkheden ondervonden om de regio te betreden, iets wat ontkend wordt door de KRG. In de betwiste grensgebieden tussen Centraal-Irak en KRG-gebied, ten noorden van Mosul, waren er aantijgingen van irreguliere confiscatie van gronden die eigendom waren van Christenen en Yezidi door de KRG. Deze aantijgingen worden ontkend door de KRG. Er waren in individuele gevallen tevens meldingen over discriminatoire behandeling bij de toegang tot werk. Wat er ook van zij, behoudens in individueel aan te tonen gevallen kan niet worden gesteld dat deze discriminaties (zelfs cumulatief) oplopen tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wel blijkt dat specifieke leden van de Yezidigemeenschap om redenen verbonden aan de betwiste gebieden tussen centraal-Irak en het KRG-gebied soms het slachtoffer van vervolging worden.

Wat betreft de handelingen van niet-overheidsactoren kan er, hoewel vele moslims een afkeer hebben van de Yezidigemeenschap omwille van religieuze redenen, evenmin worden gesproken over een veralgemeende vervolging van de Yezidigemeenschap. Nadat er in 2007, als vergelding voor de steniging van een meisje door leden van de Yezidigemeenschap, een zeer zware bomaanslag plaatsvond op twee Yezididorpen in het district Sinjar, namen de veiligheidsdiensten van de KRG zware veiligheidsmaatregelen ter voorkoming van dit soort geweld. Na oproepen door de Islamic State of Iraq (al-Qaeda) tot het doden van leden van de Yezidigemeenschap, vond twee weken later toch nog een moordpartij op willekeurige leden van deze gemeenschap plaats. Sindsdien nam het geweld op willekeurige leden van de Yezidigemeenschap af. Hoewel de aanslag op een café in Sinjar stad in augustus 2009 nog vele slachtoffers maakte, zijn er sinds 2009 geen grote aanslagen op willekeurige groepen Yezidi's meer gerapporteerd. Leden van de Yezidigemeenschap die alcoholwinkels uitbaten zijn nog steeds een veelvoorkomend doelwit van gerichte vervolging door niet-overheidsactoren en daarnaast blijft de mogelijkheid bestaan van specifieke conflicten op plaatsen waar de Moslimgemeenschap en de Yezidigemeenschap elkaar ontmoeten. Er is dan ook geen sprake van een systematische vervolging van de Yezidigemeenschap door niet-overheidsactoren.

Het loutere feit dat u tot de Yezidigemeenschap behoort, volstaat dan ook niet om te besluiten dat u met redelijke waarschijnlijkheid vervolging zal ondervinden bij terugkeer naar Irak en dat er voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Naast de hoger beschreven problemen, die bedrieglijk werden gevonden, verklaart u zelf geen andere problemen te hebben gekend in Irak (CGVS p. 27).

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak, en in de provincie Ninawa, wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" dd. 31 januari 2013).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak anno 2012-2013 significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiïeten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Het geweld dat anno 2012-2013 plaatsvond was in hoofdzaak politiek gemotiveerd van aard en viseerde specifieke doelwitten. Daarnaast werd Irak in 2012 nog opgeschrikt door grootschalige, gecoördineerde aanslagenreeksen, zoals de aanslagen campagne die op 23 juli 2012 plaatsvond en ettelijke burgerslachtoffers maakte. Dergelijke aanslagen worden doorgaans opgeëist en/of toegeschreven aan Al Qaeda en aanverwante organisaties. Echter, ondanks een beperkte toename van het aantal grootschalig gecoördineerde aanslagen in 2012, is de slagkracht van Al Qaeda en aanverwante organisaties in Irak aanzienlijk afgenomen. Dergelijk complexe aanslagen leidt ook niet tot een verdere escalatie van geweld. Het doel van de daders, nl. om verschillende etnische en religieuze bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten en opnieuw een situatie van open sektarisch geweld uit te lokken, wordt niet bereikt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om u enkel en alleen omwille van uw herkomst uit Centraal-Irak, meer bepaald uit de provincie Ninawa en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Centraal-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat het voor hem moeilijk is om over Khalida te spreken daar de moord op zijn vriendin en moeder van zijn kind nog zeer recent is. Dit verklaart waarom het voor verzoeker zeer moeilijk is geweest om zijn relatie met Khalida in detail uit te leggen en een gedetailleerde beschrijving van haar te geven, alsook zijn verhaal op coherente wijze te vertellen. Tijdens het gehoor heeft verzoeker de jurist uitgenodigd om specifieke vragen te stellen, hetgeen hem waarschijnlijk geholpen zou hebben om over zijn traumatiserende relatie te spreken. Ook de jonge leeftijd van verzoeker moet in aanmerking genomen worden. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad meent verzoeker dat de vaagheden en tegenstrijdigheden niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in zijn geheel te ondermijnen.

Onder verwijzing naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq*” van 31 mei 2012, naar de Subject Related Briefing (hierna: SRB) “Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak” van 31 januari 2013 in het administratief dossier en naar rechtspraak van de Raad, meent verzoeker dat hem de hoedanigheid van vluchteling dient te worden toegekend daar hij deel uitmaakt van de Yezidische minderheid.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet.

Onder verwijzing naar voormelde “*UNHCR Eligibility Guidelines*” en de SRB “Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak”, meent verzoeker dat de situatie in Irak nog zeer zorgwekkend is en dat hem omwille hiervan minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.

2.1.3. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift “*Iraq Updates, 31 May 2012 – Selected Developments and Publications since 18 March 2012 (cut-off date for research, UNHCR Iraq Eligibility Guidelines*” (stuk 2).

2.2.1. De precedentenwerking wordt niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op dat hij het gehoor niet dient te 'sturen'.

Verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing geenszins kan weerleggen.

De bestreden beslissing weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus omdat (i) hij niet aannemelijk kan maken een jarenlange relatie te hebben gehad met Khalida, (ii) hij incoherente verklaringen aflegt over het ontstaan van zijn relatie met Khalida, (iii) hij evenmin coherente verklaringen aflegt over de ontdekking van zijn relatie door zijn eigen familie en door die van Khalida, (iv) het niet aannemelijk is dat Khalida's familie, gezien de situatie, zich niet méér controlerend zou hebben opgesteld, (v) verzoekers houding niet in overeenstemming te brengen is met iemand wiens leven en dat van zijn vriendin jarenlang zou hebben afgehangen van de geheimhouding van de relatie, (vi) hij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt omtrent de zwangerschap van Khalida en de gevolgen ervan, (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de huwelijksaanzoeken en de uitspraak van Baba Sheikh, (viii) hij incoherent en vaag is betreffende zijn verblijfplaatsen gedurende de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak, (ix) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen en (x) uit informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het loutere feit dat verzoeker tot de

Yezidigemeenschap behoort, niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst, vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.3.3.1. Inzake de situatie in verzoekers land van herkomst, met het oog op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, verklaart verweerder ter terechtzitting dat er in Centraal-Irak, en dan voornamelijk Bagdad en Anbar, een verhoging is van het sektarisch geweld. Er is een verhoging van het aantal burgerslachtoffers. De slagkracht van Al Qaeda is toegenomen. Er zijn voornamelijk aanslagen tegen sjiitische doelwitten. Momenteel is er volgens verweerder echter nog geen sprake van "open combat".

2.3.3.2. Gelet op verzoekers profiel als minderjarige Yezidi, zijn regio van herkomst en de verklaringen van verweerder ter terechtzitting aangaande de verhoging van het sektarisch geweld dat gepaard gaat met een verhoging van het aantal burgerslachtoffers, stelt de Raad vast dat hij actueel onvoldoende informatie heeft om de situatie te beoordelen in het licht van artikel 48/4, §2, c). De informatie in het administratief dossier, de SRB Irak "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013, blijkt immers achterhaald en niet meer actueel te zijn.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om de actuele situatie in het licht van de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) te onderzoeken, ontbreekt het hem derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS